

at det bliver den, der kommer til at føre den afgjørende Kamp, og derfor bør vi ikke svække den, men snarere se at styrke den. I det nu altsaa Folkethinget har svækket Hæren, har det inddelt den i to Dele, en, bestemt til det mobile Forsvar, og en, bestemt til det lokale; de ville begge to komme til at bestaa af 21 Batailloner. En Styrke af 21 Batailloner til det mobile Forsvar er, som den høitærede Minister udtalte, spredt over Landet, en meget ringe Styrke, hvormed man ikke kan haabe at udrette Noget, især hvis man vil følge de Garnisoneringsbestemmelser, som ere optagne i Loven. Men ser jeg hen til det lokale Forsvar og sammenligner det med dette Forsvar, saaledes som det var efter Kommissionens Plan, da er det ganske vist, at det er omtrent det samme, og det har faaet en Forbedring. Det er i Motiverne udtalt, at man maa se at styrke det; men Styrkingen er rigtignok overmaade lille. Hele Forbedringen bestaar deri, at ved Regimentsstaben, ved Overkommandoen, er der ansat en Oversergent i Stedet for en Sergent, og af Lieutenanter, vel at nævne af Forstærkingen, er der kommen 16 i Stedet for 12. Jeg tror ikke, at det har nogen Betydning. Det lokale Forsvar, maa jeg sige, har i det Hele ingen Betydning for mig. Jeg tror, at saadanne løst sammensatte Afdelinger gjøre bedst i at blive hjemme. Der er kun et eneste Sted, hvor jeg kunde ønske det lokale Forsvar, og hvorfra det gjør mig ondt, at det er forsvundet; det er Bornholm. Paa Bornholm er det en gammel Institution, som har været i umindelige Tider, og Forholdene ere der saaledes, at man kan tænke sig et lokalt Forsvar, idet der er opført Ryksbatterier og findes et Artilleri i Forbindelse dermed; men det er der slet ikke Tale om ved det øvrige lokale Forsvar, som er forsvaaret. Forsvarskommissionen tænkte sig ved Forstærkningsbataillonerne saadanne Afdelinger, som skulde befinde sig bagved Hæren og faae en yderligere Udvikling, dersom der var Tid dertil, og som i alle Tilfælde kunde bruges i befæstede Stillingen. Der ville de ganske vist kunne gjøre nogen Gavn, men til, om jeg saa maa sige, næsten at gaa paa egen Haand, due de ikke. Der udtales i Motiverne, dersom jeg tør læse nogle Steder op, Følgende: „Nautilig maa man fremdeles fastholde, at en ny Hærorrdning ikke maa fjerne os fra, men føre os nærmere til Virkeliggjørelsen af den Folkevæbningstanke, der ved den forfortede Tjenestetid og ubvidede Anvendelse af værnepligtige Befalingsmænd blev adopteret ved Hærloven af 1867“. Det forekommer mig, at vi have saa nærliggende Exempler paa, hvad en saadan Folkevæbning betyder, at man ikke burde gaa ind paa en saadan Rante. — Der er en anden Udtalelse i Motiverne, som ogsaa forekommer mig at være temmelig uholdbar: „Smaaafstater, der dog ikke ved egne militære Kræfter kunne sikke deres Selvstændighed, have i den Ordning, der betegnes ved

Navnet Folkevæbning, tilstræffelige Midler til at vise, at de ikke ere værgeløse, men ogsaa ville forsvare deres Uafhængighed.“ Jeg fortaar ikke rigtigt, at man vil forsvare sin Uafhængighed og vise, at man ikke er værgeløs, ved at bruge flette Midler dertil; det vil blive til Skam og Skændsel for Nationen og for Hæren. — Jeg læser videre og ser, at der staar: „og det skal en Gang erkendes, at de Kræfter — personlige og pæuniære — der spares paa den aandeligt og materielt lidet frugtbare Militærtjeneste; dog kunne anvendes paa en Maade, der i lige saa fuldt Maal kan virke til at hævede Fædrelandets Ret og Ære.“ Jeg maa sige, at jeg har en anden Betragtning af Militærtjenesten; jeg betragter den ikke som aandeligt og materielt lidet frugtbart, jeg betragter den som en Opdragelsesanstalt for en stor Del af Ungdommen, som vel kan trænge til en Gang at lære at underordne sig. Tiden er ikke nu en saadan, at Ungdommen lærer dette i tilbrørligt Maal, der er alt for mange frihedsgjørende Elementer, og det er derfor godt, at de engang lære, at man ogsaa maa underordne sig her i Livet. Altsaa aandeligt anser jeg Tjenesten for meget gavnlige, og i materiel Henseende maa jeg ogsaa anse den for meget gavnlige; thi under de militære Øvelser udvikles Legemet, og der faar den unge Mand Selvbevidsthed, Bevidsthed om sin egen Kraft. De fleste unge Mennesker, der udgaa fra Militærtjenesten, finde jo vel nok, at det er ubehageligt, medens det staar paa, men jeg tror dog, at de fleste af dem bagefter tænke med en vis Tilfredsstillelse paa den Tid. — Det hedder fremdeles: „Paa nogen Maade at afvige fra den almindelige Værnepligt og Grundføtningen om alt Mandstabs Vaabenøvelse maa Flertallet af flere Grunde paa det Bestemteste fraraade“. I det Punkt tror jeg, der er Enighed, især naar man betragter det fra det Standpunkt som jeg, at Militærtjenesten er en Opdragelsedag for de unge Mennesker, og jeg søger til, at det ogsaa er retfærdigt, at Alle ligelig bære den Byrde, at forsvare Fædrelandet. — Jeg kommer nu til den næste Sætning, der lyder saaledes: „Folkefriheden hviler paa den almindelige Stemmeret, og denne er garanteret ved hver Mandstabs Vaabenøvelse“. Denne Sætning fortaar jeg egentlig ikke ganske. Jeg tror, at den almindelige Stemmeret og Folkefriheden, Forsætningen overhovedet, hviler paa Kongens Trofasthed og paa Regjeringens og Rigsdagens Loyalitet samt paa Folkets funderede Sands, og ikke derpaa, at Befolkningen er vaabenøvet. Men jeg finder en forunderlig Illustration til denne Sætning i Lovforslaget § 129, hvor der udtales, at „til Mandstabskabet af de 2 yngste Aargange udleveres Geværer, Lædertøj og øvrige Armatur“. Dette kunde jo fortaas saaledes, at man ønskede at have vaabenøvet Mandstabskabet for at kunne haandhave denne Stemmeret, som neppe Nogen vil antaste; men det er et farligt Vaaben, thi det er at give Billedet